

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3144/2023. (III. 27.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.340/2021/9. számú végzése alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók jogi képviselőjük (dr. Lohn Balázs ügyvéd) útján a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.340/2021/9. számú végzése ellen – a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.286/2021/6. számú jogerős ítéletére is kiterjedően – terjesztettek elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszt 2022. október 21-én, az Egri Törvényszék útján az Alkotmánybírósághoz. A panaszbeadvány a támadott bírói döntést az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésével tartották ellentétesnek.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panaszból és a mellékletként csatolt dokumentumokból megállapítható, hogy az alapügy (szerződés teljesítése) tárgya egy az indítványozók és a felperesek jogelődje által kiállított, tartozáselismerő okirat elnevezésű okirat szerinti fizetési kötelezettséggel kapcsolatos jogvita volt.
- [3] Az elsőfokú bíróságként eljáró Egri Törvényszék által megállapított tényállás szerint a felperesek jogelődje 2007-ben megállapodást kötött az indítványozókkal, közös üzleti vállalkozás, termálfürdő létrehozásáról. 2007. május 30-án az indítványozók és a felperesek jogelődje tartozáselismerő okiratot állítottak ki, amelyben az indítványozók 175 millió Ft megfizetését vállalták, havonta egyező, 3 millió Ft-os részletekben, amelyek minden hónap 5. napján válnak esedékessé. Rögzítették, hogy az aktuális részlet megfizetésének elmulasztása esetén a fennálló tartozás egy összegben válik esedékessé, melyet a kiegyenlítésig a mindenkor érvényes jegybanki alapkamat terhel. Az indítványozók fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget. 2017. március 6-án a felperesek jogelődje a követelést a gyermekeire – a felperesekre – engedményezte, egymás között egyenlő arányban, amelyről az indítványozókat írásban értesítette. Az indítványozók válaszelevelükben a követelést egészében vitatták. A felperesek ezt követően fizetési meghagyásban kérték az indítványozókat kölcsön jogcímén 175 millió Ft megfizetésére kötelezni, az indítványozók ellentmondása folytán azonban az eljárás perré alakult.
- [4] 2.1. Az Egri Törvényszék a 2017. október 30-án kelt, 27.P.20.373/2017/10. számú ítéletével a felperesek keresetét – melyben az indítványozókat egyenlő arányban kérték a 175 millió Ft megfizetésére kötelezni – elutasította. A felek közötti kötelemre alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) elévülésre vonatkozó 324. § (1) bekezdése, 325. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a vitatott követelés 2012. június 7. napján elévült. Ennek oka, hogy a felek arra hivatkoztak, hogy a megállapodás alapján az indítványozók egyetlen részletet sem teljesítettek, a tartozáselismerő okirat értelmében pedig az első részlet teljesítésének elmulasztásával a teljes tartozás egy összegben esedékessé vált 2007. június 6. napjával, ezért innen számít az 5 éves elévülési határidő is.
- [5] 2.2. A felperesek az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést terjesztettek elő, ezt azonban a Debreceni Ítéltábla a 2018. május 10-én kelt, Pf.I.21.194/2017/7. számú ítéletével mint alaptalant, elutasította, és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az ítéltábla rámutatott, hogy a felek nem vitatták, hogy a tartozás egyetlen részletét sem fizették meg az indítványozók; erre tekintettel pedig az elsőfokú bíróság helytállóan foglalt állást a követelés elévüléséről, a tényállásból az irányadó jogszabályok alkalmazásával megfelelő következtetésre jutott. Az ítélet indokolása szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az elévülés az első részlet elmulasztásakor a teljes tartozás tekintetében megkezdődött, így annak kezdő időpontja – helyesen – 2007. június 5., az elévülés pedig 2012. június 5-én bekövetkezett.

- [6] 2.3. A felperesek felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő, amely alapján a Kúria a 2020. május 20-án kelt, Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzéssel a jogerős ítéletet – az elsőfokú ítéletre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A tartozáselismerő okiratot vizsgálva a Kúria megállapította, hogy az kétféle jogügyletet: egy egyoldalú címzett jognyilatkozatot (tartozáselismerést) és egy szerződést tartalmaz. Az okirat szerint „az [indítványozók] legkésőbb 2012. május 31-ig fizetik meg a 175 000 000 forint összegű tartozást. Ez azt jelenti, hogy a felek határidő megjelölésével állapotok meg a pénztartozás teljesítésének időpontjában. A teljesítési határidő lejártát az [indítványozók] havi törlesztésre történt kötelezettségvállalása nem érinti.” (Végzés [19]) A fizetési megállapodást a régi Ptk. 207. § (1) bekezdése alapján értelmezve a Kúria rámutatott, hogy az indítványozók rendszeres havi törlesztése csak abban a tekintetben bír jelentőséggel, hogy erre az esetre a felperesek jogelődje biztosította a kamatmentesség kedvezményét. Határidő megjelölésével meghatározott teljesítési időben történő megállapodás esetén azonban az esedékesség időpontja a határidő utolsó napja. A Kúria így azt állapította meg, hogy a követelés esedékességének napja 2012. május 31., amelyhez képest a felperesek követelése nem évült el, így a bírói úton való érvényesítésnek nincs akadálya.
- [7] 2.4. Az indítványozók álláspontja szerint a Kúria végzése eltért a Kúria gyakorlatától, ezért jogegységi panasz eljárást kezdeményeztek. A Kúria a 2020. szeptember 14-én kelt, Jpe.I.60.003/2020/3. számú határozatával a jogegységi panaszt visszautasította, mert jogegységi panasznak a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 197/B. § (5) bekezdése értelmében csak a 2020. július 1-jén vagy az ezt követően meghozott jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés ellen van helye, a támadott kúriai végzés pedig 2020. május 20-án kelt.
- [8] 2.5. Az indítványozók a Kúria Jpe.I.60.003/2020/3. számú határozata ellen – a Kúria Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzésére is kiterjedően – alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő, amelyet az Alkotmánybíróság a 3012/2023. (I. 13.) AB végzéssel – az Abtv. 27. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján – visszautasított.
- [9] 2.6. Az Egri Törvényszék megismételt eljárásban, első fokon hozott, 2021. március 29-én kelt 27.P.20.151/2020/45. számú ítéletében a felperesek keresetét megalapozottnak találta. Az ítélet indokolása hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 275. § (5) bekezdésére, melynek első mondata értelmében: „Ha a Kúria az első- vagy másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja, a hatályon kívül helyező végzésben az új eljárás lefolytatására vonatkozóan kötelező utasításokat ad.” Ezt követően rámutatott, hogy: „A Kúria megállapította, hogy az [indítványozók] elévülésre vonatkozó kifogása nem volt megalapozott, az elévülés kérdésében további vizsgálatnak ezért nem volt helye, ettől eltérő megállapításra a megismételt eljárásban sem juthatott a bíróság.” (Ítélet [38]) A bíróság szerint ugyanezen okból az indítványozók szakaszos elévülésre vonatkozó hivatkozása sem foghatott helyt, az egyes részletek elmulasztásának időpontjaival a törlesztőrészletek nem váltak esedékessé (Ítélet [39]).
- [10] 2.7. A Debreceni Ítéletábróla a 2021. szeptember 16-án kelt, Pf.I.20.286/2021/6. számú ítéletével – az indítványozók fellebbezése alapján eljárva – az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A vitás követelés elévülése kapcsán az indokolásban kiemelte, hogy „a Kúria Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzésének [19] és [20] pontjaiban foglalt érvelés szerint a tartozás nem részletekben, hanem – 2012. május 31-én – egyösszegben vált esedékessé, így az [indítványozók] azon érvelése, amely szerint az egyes részletek külön-külön évültek el, nem foghatott helyt.” (Ítélet 8. oldal)
- [11] 2.8. A jogerős ítélet ellen az indítványozók felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be, amely alapján eljárva azonban a Kúria a 2022. április 28-án kelt, Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az indokolás szerint: „Az elévülés vonatkozásában az [indítványozók] felülvizsgálati kérelme nem tartalmazott adekvát jogszabályi hivatkozást. Azt a jogkérdést, hogy elévült-e a keresettel érvényesített követelés, a jogerős ítélet hatályon kívül helyező végzésben a Kúria az ügyben már eldöntötte. [...] A felülvizsgálati eljárásban hozott határozat irányadó volt a megismételt eljárásban. Az eldöntött jogkérdést az alsóbb szintű bíróságok újra nem bírálhatták el. A [régii Pp.] 271. § (1) bekezdés e) pontja kizárja a Kúria határozata elleni felülvizsgálatot. Mindezekre tekintettel az alperesek felülvizsgálati kérelmének elévüléssel kapcsolatos hivatkozásai

érdemben nem voltak vizsgálhatók.” (Ítélet [49].) A Kúria szerint nem voltak érdemben vizsgálhatók továbbá az indítványozók perköltséggel, a II. rendű alperes indítványozó legitimációjával, az engedményezés érvénytelenségével, valamint a polgári jogi társaság anyagi jogi szabályainak alkalmazásával kapcsolatos hivatkozásai sem. Kimondta továbbá a Kúria, hogy nem sérült a fegyveregyenlőség és a törvény előtti egyenlőség elve, valamint a régi Pp. 235. § (1) bekezdése, és a 163. § (1) és (3) bekezdései sem. Az indítványozók egyéb jogszabálysértésekre történt hivatkozásait is részben megalapozatlannak, részben – hiányosságaik miatt – érdemi felülvizsgálatra alkalmatlannak minősítette a Kúria.

- [12] 2.9. Az indítványozók a Kúria Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítélete ellen 2022. augusztus 1-jén az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be az alsóbb fokú ítéletekre is kiterjedő hatállyal. Az Egri Törvényszék azonban az alkotmányjogi panasz továbbítását követően átiratban arról tájékoztatta az Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben perújítási kérelmet terjesztettek elő, amelynek tárgyában az eljárás még folyamatban volt. Az Alkotmánybíróság ezért a 2022. október 4-én kelt, IV/1823-3/2022. ügyszámú végzéssel, egyesbíróként eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdése és az Ügyrend 32. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdésének és 27. §-ának, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendje 32. §-ának egységes értelmezéséről szóló 1/2019. (XI. 25.) AB Tü. állásfoglalás I.1. pontjára – visszautasította az alkotmányjogi panaszt.
- [13] 2.10. Az indítványozók a jogerős ítélet ellen perújítási kérelmet terjesztettek elő, amelyet azonban az Egri Törvényszék a 4.P.20.088/2022/4/I. számú végzésével, annak érdemi tárgyalásra alkalmatlansága miatt, a régi Pp. 266. § (2) bekezdése alapján elutasított. Az ez ellen az indítványozók által előterjesztett fellebbezés alapján eljárva a Debreceni Ítéltábla a 2022. október 6-án kelt, Pkf.II.20.355/2022/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.
- [14] 3. Az indítványozók a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítélete ellen – a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.286/2021/6. számú jogerős ítéletére is kiterjedően – alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő, kérve a támadott bírói döntések és alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését.
- [15] A 2022. október 21-én benyújtott alkotmányjogi panaszban „igazolási kérelemként” az indítványozók előadták, hogy a támadott kúriai ítéletet 2022. június 2-án vették kézhez, azonban a jelen alkotmányjogi panasszal azonos tartalmú alkotmányjogi panaszt már 2022. augusztus 1-jén, az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül előterjesztettek, amelyet az Alkotmánybíróság az említett IV/1823-3/2022. ügyszámú végzéssel azért utasított vissza, mert a perújítási eljárás még folyamatban volt. Az Alkotmánybíróság a visszautasító végzésben azt is rögzítette, hogy: „A folyamatban lévő perújítási eljárás az Alkotmánybíróság eljárásának akadálya, a perújítási eljárás során hozott döntést követően ugyanakkor – az Abtv.-ben meghatározott feltételek teljesülése esetén – az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll az indítványozó számára.” Az indítványozók tájékoztatták az Alkotmánybíróságot, hogy a perújítási eljárás azóta lezárult, az eljárást lezáró végzést 2022. október 14-én vették kézhez.
- [16] 3.1. A pertörténet bemutatását követően az indítványozók amellet érveltek, hogy a Kúria támadott ítélete megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogukat. A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban foglaltakat idézve az indítványozók arra hivatkoztak, hogy „a tisztességes eljárás (*fair trial*) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes.” (Indokolás [24]) Kiemelték továbbá, hogy a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem követelményét is, amelynek értelmében önmagában a bírói út igénybevétele lehetőségének formális biztosítása nem elegendő, az alkotmányos garanciák teljesedéséhez az is szükséges, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést.
- [17] Álláspontjuk szerint a Kúria a támadott ítéletben nem vette figyelembe, hogy a megismételt eljárásban sem első- sem másodfokon nem folytattak le a bíróságok megfelelő bizonyítási eljárást, és nem a jogszabályoknak megfelelően értékelték a bizonyítékokat. Az indítványozók szerint a Kúria Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzése utasította az elsőfokú bíróságot, hogy folytasson le bizonyítási eljárást, és érdemben bírálja el azt a kérdést,

hogy a felpereseket megilleti-e a jogvita tárgyát képező követelés. Ennek ellenére – az alkotmányjogi panasz állítása szerint – az elsőfokú bíróság „a bizonyítási eljárást félbeszakította azt követően, hogy a kereset megalapozottságát cáfoló okirat került benyújtásra és döntött a felperesek javára”, a másodfokú bíróság pedig „az elsőfokú bíróság e vonatkozásban előadott indokolását kritika nélkül átvette és a felperesi bizonyítást megcáfolhatatlanként fogadta el”. Az indítványozók kifogásolták, hogy a bíróság a két oldal ellentétes állásponton lévő tanúit nem hallgatta meg, nem szembesítette, hanem önkényesen elfogadta az egyik (a felperesi) oldalt valósként. Utaltak arra is, hogy az utolsó beadványukat az elsőfokú bíróság nem értékelte, mivel a tárgyalást a régi Pp. 145. §-ába ütközően rekesztette be. Ezt pedig sem a másodfokú bíróság, sem a Kúria nem orvosolta.

- [18] 3.2. Az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmét is állította. Az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlatát összefoglalva kiemelte a jogorvoslathoz való jog fontos vonásaként annak hatékonyságát; vagyis azt, hogy az eljárási szabályok keretei között a kérelmet elbíráló szervek a kérelemben írtakat érdemben megvizsgálják, és képesek legyenek hatékony jogvédelmet nyújtani, a döntés által okozott sérelmet ténylegesen orvosolni.
- [19] Az indítványozók a jogorvoslathoz való jog sérelmét abban látták, hogy a Kúria támadott ítélete a jogerős ítéletet arra hivatkozással tartotta fenn, hogy: „Azt a jogkérdést, hogy elévült-e a keresettel érvényesített követelés, a jogerős ítéletet hatályon kívül helyező végzésben a Kúria az ügyben már eldöntötte.” A Kúria tehát nem vizsgálta felül saját eljárását, pedig az az indítványozók szerint nem felelt meg saját korábbi eljárásának, az irányadó jogszabályoknak és a vonatkozó bírói gyakorlatnak sem. A támadott döntés ugyanis az indítványozók szerint ellentétes a Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Gfv.IX.30.328/2011/4. számú határozatával, ezt az ellentétet azonban a Kúria nem oldotta fel. Továbbá, ha az alsóbb fokú bíróságok nem is vizsgálhatták felül a Kúria Pfv.V.21.318/2018/7. számú végzésben kifejtett álláspontját az elévülésre vonatkozóan, magának a Kúriának ezt meg kellett volna tennie. „A Kúria azonban nem vizsgálta felül a döntést, lényegében vakon átvett egy olyan megállapítást, amely nem volt megalapozott, megfelelően indokolt és egyértelműen szemben áll a Kúria és más bíróságok joggyakorlatával.” Az elévülésre vonatkozó rendelkezés vizsgálata nélkül az alkotmányjogi panasz szerint az indítványozóknak nem volt részük hatékony jogorvoslatban, mert ez a kérdés volt a per kulcsfontosságú eleme.
- [20] Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz és a jogorvoslathoz való joguk korlátozása kapcsán arra is hivatkoztak, hogy az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében szereplő alapjog-korlátozási tesztre figyelemmel az alapjog-korlátozás legitim célja hiányzott, így álláspontjuk szerint egyértelmű, hogy az Alaptörvényellenes volt.
- [21] 4. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése előírja, hogy az alkotmányjogi panasz érdemi elbírálása előtt dönteni kell annak befogadásáról. Az alkotmányjogi panasz befogadásáról az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel az Abtv. 47. § (1) bekezdésére, 50. § (1) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1) és (2) bekezdéseire – tanácsban eljárva dönt. A panaszt akkor lehet befogadni, ha az megfelel a törvényben előírt formai és tartalmi követelményeknek, különösen az Abtv. 26–27. és 29–31. §-aiban foglalt feltételeknek. Ezekon kívül az Abtv. 52. § (1) bekezdése értelmében az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt kritériumoknak.
- [22] Jelen esetben a panasz nem felel meg ezeknek a követelményeknek, az alábbiak miatt.
- [23] 5. Az indítványozók – a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítélete átvételének időpontjához képest – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtottak be az alkotmányjogi panaszt. (Ezt a panaszt ugyan az Alkotmánybíróság az említett IV/1823-3/2022. ügyszámú végzéssel visszautasította, mert a perújítási eljárás még folyamatban volt; de amint az Alkotmánybíróság a visszautasító végzésben is rögzítette: „A folyamatban lévő perújítási eljárás az Alkotmánybíróság eljárásának akadálya, a perújítási eljárás során hozott döntést követően ugyanakkor – az Abtv.-ben meghatározott feltételek teljesülése esetén – az alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége továbbra is nyitva áll az indítványozó számára.”) A Debreceni Ítéletábró jogerős ítélete ellen az indítványozók határidőn belül nem terjesztettek elő alkotmányjogi panaszt, ezért a jelen eljárásban az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszban felsorolt sérelmeket csak a Kúria támadott ítéletének keretei között vizsgálhatta, az indítványozóknak az első- és másodfokú bíróság

döntésekre vonatkozó érvei vizsgálatát mellőzte {hasonlóan: 3086/2021. (III. 4.) AB végzés, Indokolás [15]; 3324/2020. (VII. 24.) AB végzés, Indokolás [13]; 3518/2021. (XII. 13.) AB végzés, Indokolás [15]; továbbá az Alkotmánybíróság Ügyrendje 32. § (1), (2) és (4) bekezdése}.

- [24] Az Alkotmánybíróság ezért elkésettség miatt – az Abtv. 30. § (1) bekezdésére figyelemmel – nem vizsgálhatta az indítványozóknak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljárásból való jog sérelme kapcsán előadott érveit, figyelemmel arra, hogy azok az első- és másodfokú bíróságok által a bizonyítási eljárás során elkövetni vélt mulasztásait kifogásolták. Az Alkotmánybíróság továbbá emlékeztet arra is, hogy hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás és az abból levont következtetés megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {elsőként lásd: 3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [12]}.
- [25] 6. A jogi képviselő a meghatalmazásokat csatolta. Az indítványozók alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkeznek, érintettségük – mivel a folyamatban volt felülvizsgálati eljárásban alperesként vettek részt – fennáll, a rendelkezésükre álló jogorvoslati lehetőséget kimerítették. Az indítványozók az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvényben biztosított jogaik sérelmére hivatkoztak, megjelölve az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit. [Ezek közül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapított panaszelem az előző pontban írtak miatt nem vizsgálható érdemben.]
- [26] 7. Megállapítható volt, hogy az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében alább felsorolt követelményeinek részben eleget tesz: a) tartalmazza a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozó indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás megindításának indokait, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét; c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntést (a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.V.21.340/2021/9. számú ítélete); d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XXVIII. cikk (7) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével; valamint f) kifejezett kérelmet arra, hogy az Alkotmánybíróság semmisítse meg a bírói döntést.
- [27] 8. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [28] Az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslatból való jog sérelmét amiatt állították, mert a Kúria támadott ítélete nem vizsgálta felül saját korábbi álláspontját az elévülés vonatkozásában, továbbá mert – az alkotmányjogi panasz szerint – eltért egy korábbi határozatból kiolvasható értelmezéstől.
- [29] Az Alkotmánybíróság az indítvány e részéhez fűzött érvelés kapcsán rámutat, hogy az Abtv. 27. § szerinti hatáskörében eljárva a bíróságok által alkalmazott jogszabályok Alaptörvénybe, nem pedig a Kúria esetjogába ütközését vizsgálja.
- [30] Amint arra az Alkotmánybíróság már rámutatott: „A jogorvoslatból való jog olyan alkotmányos alapjog, amely tárgyát tekintve a bírói, illetőleg a hatósági (más közigazgatási) döntésekre terjed ki, tartalmát tekintve pedig azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló érdemi határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. Nem következik azonban a jogorvoslatból való jogból, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják” {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]–[16]; 3346/2018. (X. 26.) AB végzés, Indokolás [11]}. Önmagában az a körülmény, hogy az indítványozó nem ért egyet a bíróságok döntésével és annak indokolásával, nem elégséges érv a támadott döntés alaptörvény-ellenességének alátámasztására {3179/2016. (IX. 26.) AB végzés, Indokolás [15]; 3064/2017. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [12]; 3227/2017. (IX. 25.) AB végzés, Indokolás [8]}.
- [31] Rámutat továbbá az Alkotmánybíróság, hogy amint azt már számos korábbi döntésében is kifejtette, „az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslatból való jog kizárólag a rendes jogorvoslatok tekintetében értelmezhető. [...] »Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján a felülvizsgálat – mint rendkívüli

jogorvoslat – az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt rendelkezéssel nem hozható összefüggésbe» {3025/2016. (II. 23.) AB határozat, Indokolás [24]}." {3071/2017. (IV. 19.) AB végzés, Indokolás [14]}

- [32] Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy – amint erre a támadott ítéletben a Kúria is rámutatott – a régi Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja értelmében: „Nincs helye felülvizsgálatnak, ha a határozatot a Kúria hozta”. Ebből következően, valamint figyelemmel arra is, hogy a pertörténet ismertetésénél írtak szerint az indítványozók mind az alapeljárásban, mind a megismételt eljárásban valamennyi jogorvoslati lehetőséget igénybe vették, nem merült fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség a jogorvoslathoz való jog, ezen belül pedig annak kapcsán, hogy a Kúria az elévülés jogkérdését nem értelmezte másként a megismételt eljárásban, mint az alapeljárásban.
- [33] 9. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (2)–(3) bekezdései, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 5. § (1)–(2) bekezdései alapján eljárva – az alkotmányjogi panaszt, figyelemmel az Abtv. 30. § (1) bekezdésében, valamint 29. §-ában foglaltakra, visszautasította, az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 30. § (2) bekezdés a) és d) pontja alapján.

Budapest, 2023. március 7.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2425/2022.

